

מדוע לא חגג שימעון פרס את בר-המיצווה שלו והיכן בחר דויד לוי ללקה גלידה

■ בין פעילות מיפלגתית אחת ושינייה, ערב הבחירות, מצא יושב־ראש מיפלגת העבודה **שימעון פרס** זמן לספר את סיפור קשריו עם הנוער־העובד והלומד למוסף מיוחד, במלאת 60 שנה להיווסדו. פרס הרחיק לכת בספור נעוריו. בין השאר סיפר כי לא חגג את חגיגת בר-המיצווה שלו: „סירבתי לחגוג אותה, כפי שנמנעתי לחגוג דבר אחר בחיי. לא חשתי בנוח לעמוד במרכז העניין שהוא אני עצמי”. איד הוא הגיע דווקא לנוער העובד? „לא הייתי מעולם רקדן מעולה, וכל ניסיונותי לנגן במפוחית עלו בתוהו, ובוזה הירבו לעסוק בתנועת הצופים”. בנוער העובד, לעומת זאת, היו קיבור צים, חקלאות, החולצה הכחולה והפגישה עם נוער תימני, שהק סימו את פרס הצעיר. „עד היום אני סבור שהבושם המשובח בריחות הוא זה העולה ממלפפון

הגרוע שלה. המיפלגה נמצאת במצב קשה. רק אתה יכול להושיע את הליברלים”, אמרו הסועדים לסבידור. סבידור לקה על עצמו להכין טיוטת הצעה לסמכויות שאותן ביקש. כאשר הבין סבידור שהשרים עברו עליו, התברר לו גם שחבריו בכנופיית הארבעה נטשו אותו.

■ בית־הקפה הגלדריה, ברחוב אבן־גבירול בתל־אביב, ידוע כמעון של תומכי **יצחק שמיר**, מבעלי המקום. ררך **רוני מילוא**, המרבה לשבת שם, ועד צעירי חרות אחרים, הפוקדים את המקום. לכן רבה היתה ביום החמישי שעבר ההתרגשות. כאשר למקום הגיע סגן ראש־המשלה **דויד לוי**, שאחרי יום דיונים מפרך בעניין ליכוד הליכוד, או התפרקותו, הוא בא ללקק גלידה רווקא שם.

■ העיתונאי הבאר־שבעי,

שהוזמן, ואשר לא היה מבין המישפחה, הוא המראיין **איתן דנציג**, מקורבו של קיסר.

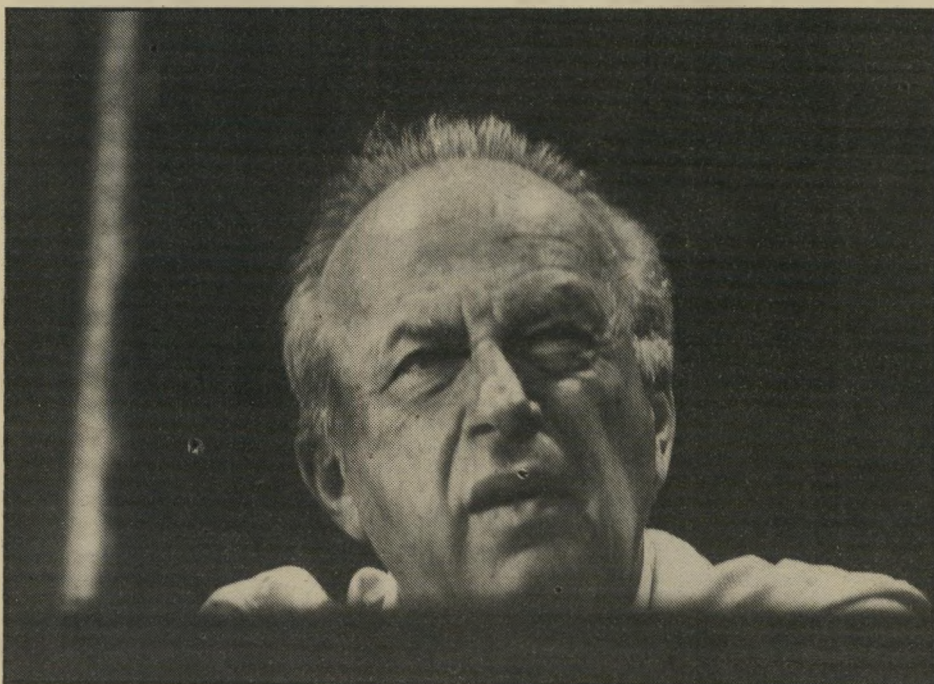
■ מנהיג צומת, **רסאל** („רסרל”) **איתן**, מנצל באחרונה כל הזדמנות להופעה לפני קהל. בשבת־תרכות הוא הסביר את

תחליט בלי חוכמות אלי לגשת.”

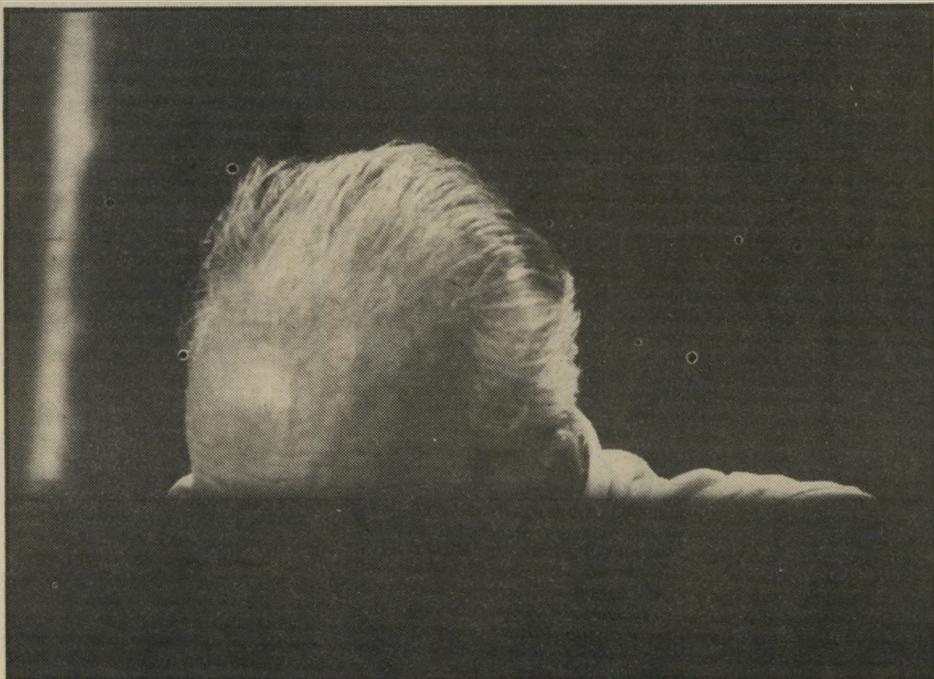
■ הפרופסור החיפאי **שבח וייס** מנצל את ימי ערב הבחירות להכין את פירקי סיפרו הבא על מערכת הבחירות הנוכחית. וייס, שנבחר למקום

ה11 יהיה כמו זה של הראשונה — 47 — ולדעתו, אין הצדקה לצעקות של הצעירים על קיפוח. הנתון, המעצב מבחינתו, הוא שבכנסת הבאה יגדל מיספר הניצים על חשבון היונים.

■ בערב ראיונות שערך **מני**

יצחק רבין היה עיף מאוד אחרי ארבעה ימי דיונים אינטנסיביים כחבר בוועדה המסדרת של מיפלגת העבודה, שדנה בשיבוץ ובהרכב הרשימה לכנסת. בישיבת מרכז המיפלגה, שנערכה ביום הרביעי אחרי־הצהריים באולם אוהל־שם בתל־אביב, הוא ניצל את השולחן, שלפניו ישב על הבימה, והניח עליו את ראשו (למטה). יושב־ראש המיפלגה, שימעון פרס, היה זה שהקריא את רשימת המועמדים, וכשסיים את דבריו מיהר לצאת מהאולם, ונכנס לריכבו (מימין). עד שנהגו הצליח לפלס את דרכו ברחוב בלמור הצר שמלא ביוצאים מהאולם, הוא לחץ ידי חברי מרכז שניגשו לריכבו לברך אותו.

צעיר וטרי, באותו רגע קריטי שהוא נקטף מעליו. מתאר פרס את עבודתו ככפר הנוער בן־שמון. על לימדויו שם סיפר פרס: „הצטיינתי בשיעורי הספרות והי תנ”ך, וברחתי משיעורי הכימיה והפיסיקה. היתה לי הסתייגות, או אפילו התנגדות, למרע הד מרוי”ק”. על דרכו לפוליטיקה סיפר פרס, שההתחלה היתה בכי תיבת חומר פובליציסטי. אחדות מרשימות אלה הגיעו גם לברל **כצנלסון**, והוא הומיניני לשיחה. ברל העלה אותי לדרך חדשה, בה אני נודד ומתייסר, מקווה ופועל, מאז ועד היום.”

■ מדוע נדחק **מנחם סבי** דויד אל שולי המיפלגה הליברלית? לפרסומאי **דויד אדר** מלון היה הסבר מרתק, שבמרכזו ארוחת־צהריים אחת גדולה. אדמון סיפר לחבריו בסניף המיפלגה הליברלית בתל־אביב, שהכל החל בכנופיית הארבעה, שאת הקמתה יום סבידור. השתתפו בה שלושה ליברלים נוספים: **דרור זייגרמן**, **דן תיבון** ו**יצחק ברמן**. הם החליטו לבקש מראש־המשלה **יצחק שמיר**, שיכיר בהם וינחה עצמאית בליכוד. יצחק שמיר רחה את יושב־ראש הסף, וזה הבין, בקשה התקבלה. זכוננו לקראת פלגה, או הומינו הנה את סבידור יום בירושלים. בין שטחו לפניו את גה והרמיו הציבורי

יצחק („איציק”) **לוינסון**, תנע לפני זמן לא רב את שבועון הליכוד יומן השבוע, על הלנת שכר. הוא תבע את ח”כ מילוא, עורך העיתון, אך משום מה כל ההודעות מבית־המישפט שנש” לחו למילוא, חזרו. הדוור כתב עליהן שהכתובת לא ידועה. לוינסון החליט להביא בעצמו את הודעת בית־המישפט למילוא. הוא ניצל את אחד מכינוסי המרכז האחרונים למטרה זו. מילוא ניסה להתחמק, וביקש מלוינסון שישלח לו את ההזמנה דרך מוכירות הכנסת, אך לוינסון לא ויתר, נתן למילוא את ההזמנה לבית־המישפט כבארי שבק והחתים אותו על קבלת ההודעה.

■ המישפחה הגדולה של מוכ”ל ההסתדרות החדש **יש” ראל קיסר** היתה לצידו לאורך כל יום בחירתו לתפקיד. כנוקר, סמוך לעלייתו לקומה השביעית לישבת הוועד הפועל, הובאה לחדרו עוגת־ענק מעשה ידי רודו **זכריה עמיר**, בעל רשת קונדיטוריות. את סמל ההסתדרות ציירה **נאוה**, בתו של עמיר ואת הברכות כתב בנו.

■ קיסר ביקש מעיתונאים שלא יפקרו את ביתו באותו הערב, משום שהוא רוצה להיות עם מישפחתו. לביתו הצנוע בחולון באו רק בני מישפחה קרובים, אך הבת **ראומה**, בת ה21, העדיפה ללכת לטרט עם תכרה, ושבה לביתה בשעה מאוחרת יותר. האשכנזי היחיד

פרטי תוכנית־החירום הכלכלית שלו: „שיפסיקו להביא נייר טואלט מארצות־הברית ותח” תונים מאנגליה”. כאשר הוא נשאל על קשיחותו, הוא הסביר שמגיל צעיר הכין אותו אביו לאפשרות שהוא יישאר יום אחד לבדו במיכר, וביקש ממנו להתמודד עם אפשרות זו. כאשר התבקש להבהיר את שתקנותו הסכיר, כי מאז ומתמיד ידעו שהוא מדבר כשצריך לרבר, ועל השאלה מדוע הוא מתקבל עלידי חלק מן הציבור כפשוטני ופרימיטיבי, הביא ציטוט ממישלי קרילוב: „כל דבר פשוט

ריאלי ברשימת המערך לכנסת הבאה, ניסה השבוע לצייר קלסטרון חברתי של פני הכנסת הבאה. להערכתו, יהיו בה בין 12 ל־15 ח”כים חדשים, כאשר בנוכחית היו 30 אחוז חדשים. מיספר הנשים לא ישתנה. המיזרחיים ייוצגו רק ב־22 אחוז, שהם 26 ח”כים, אך הם יתבלטו בתפקידי מפתח, הן בעבודה והן בליכוד. כמעריך הוא מצא שבין 13 הראשונים ברשימה לכנסת, יש שיבעה מיזרחיים, כשהוא מחשיב את ויקטור שם־טוב ה” בולגרי ממפ”ם כמיזרחי. להער” כתו, ממוצעי־הגיל של הכנסת

סאר במועדון, סיפר מפיק ומגיש כלבוטק, **רפי גינת** על תוכנית כלבוטק, שנאסרה לשידור בצורכיניים של בית־המישפט־העליון. גינת סיפר שהם השתמשו בשם חברת ש”ל עסקים, במיסגרת חלוקת פירסי העסק המובחר. ראשי־התיבות של החברה היו שיווק לוקשים.

■ פאר טען שסיכויי גינת לנצח בבית־המישפט־העליון הם קלושים. בו במקום הם התערבו וגינת התחייב שאם הוא יוכה, הוא ינחה ארבעה ערבי ראיונות במועדון ללא תשלום.